

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoE/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715213190
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5715213190.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a Mgr. Miroslava Šeptáka, v exekučnej veci oprávneného: Stavebné bytové družstvo, so sídlom M. Bela 852, 010 15 Žilina, IČO: 31624952, právne zast: ADVOKÁT ADRIANA HRDINOVÁ, s.r.o., so sídlom Vojtecha Spanyola 1726/13, 010 01 Žilina, IČO: 47245841, proti povinnému: MUDr. T. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, XXX XX T., o vymoženie 19.324,59 eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o odvolaní povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 18Er/4420/2015-167 zo dňa 08.12.2020, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**

Odvolanie povinnej voči výroku II. uznesenia súdu prvej inštancie **o d m i e t a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie návrh povinnej na zastavenie exekúcie zo dňa 19.08.2020 zamietol (výrok I.) a zároveň zamietol návrh povinnej na odklad exekúcie zo dňa 19.08.2020 (výrok II.).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že exekučným titulom v danom exekučnom konaní je rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10C/113/2010-390 zo dňa 27.06.2013 v spojení s vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/582/2013 zo dňa 29.05.2015. Poverením č. 5506124431 zo dňa 18.09.2015 súd prvej inštancie poveril vykonaním exekúcie Mgr. Bernarda Janíka, ktorý ju vedie pod sp. zn. EX 430/2015. Súd uznesením č. k. 18Er/4420/2015-105 zo dňa 29.07.2020 zamietol návrh povinnej na odklad a zastavenie exekúcie spolu s návrhom na odklad exekúcie. Dňa 20.08.2020 bol zo strany povinnej opätovne podaný návrh na odklad a zastavenie exekúcie v ktorom povinná opätovne poukázala na to, že jej právnomu zástupcovi nebolo doručené rozhodnutie - rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/582/2013-564 zo dňa 29.05.2015. Zároveň uviedla, že došlo k započítaniu pohľadávky a pohľadávka vymáhaná v tejto exekúcii zanikla započítaním. Zároveň povinná požiadala o prejednanie veci pred exekučným súdom. Súd prvej inštancie, čo sa týka nedoručenia rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/582/2013 zo dňa 29.05.2015 uviedol, že tento bol doručovaný Krajským súdom v Žiline právnomu zástupcovi povinnej. V tom čase bola povinná zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 10625/23B, 036 01 Martin, IČO: 36865036 a to na základe plnej moci zo dňa 28.04.2010. Zásielka bola Krajskému súdu v Žiline vrátená dňa 19.08.2015 ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote. Zásielka sa považuje za doručení dňom vrátenia. K započítaniu pohľadávky súd prvej inštancie uviedol, že nie je oprávnený posudzovať rozhodnutia všeobecných súdov, nie je to odvolací súd. Zároveň doplnil, že skutočnosťami, ktoré uvádza povinná sa zaoberal Okresný súd Martin vo svojom rozhodnutí č. k. 10C/113/2010-390 zo dňa 27.06.2013 v spojení s vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/582/2013 zo dňa 29.05.2015. Predmetné rozhodnutia sú právoplatné a vykonateľné. Exekučný súd nemá právomoc ich preskúmať a ani vykonávať ďalšie dôkazy a vec znovu prejednať tak, ako žiada povinná. Návrh povinnej na odklad exekúcie exekučný súd zamietol, pretože nezistil žiadne skutočnosti, na základe

ktorých by mala byť exekúcia odložená v zmysle právnej úpravy § 56 Exekučného poriadku, nezistil ani dôvody v zmysle § 57 Exekučného poriadku na zastavenie exekúcie.

3. Voči výroku I. citovaného uznesenia podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie povinná, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia na opätovné konanie súdu prvej inštancie. Odvolanie podala aj voči výroku II. daného uznesenia, pretože má za to, že v danom prípade ide o výrok závislý od výroku I. a pred právoplatným posúdením návrhu na zastavenie exekúcie je vylúčené, aby mohlo byť rozhodované o odklade z dôvodu očakávania zastavenia exekúcie. V pomerne rozsiahlom odvolaní poukázala na čl. 16 ods. 1, čl. 2 základných princípov CSP, stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3.12.2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ dotýkajúceho sa písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktoré neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, taktiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.01.2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017, § 220 ods. 2, 3 a § 234 ods. 2 CSP, uvedené rozhodnutie považuje za arbitrárne, ktoré neprímeraným spôsobom zasahuje do zákonom a Ústavou chránených základných práv odvolateľa a zároveň za rozhodnutie, v ktorom v podstate absentuje relevantné odôvodnenie (založené na aplikácii relevantných právnych noriem), pričom toto rozhodnutie je v priamom rozpore s judikatúrou NS SR. Zároveň poukazuje na čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Uviedla, že uvedené rozhodnutie nemôže ani strana, ani odvolací súd (v napadnutej časti) preskúmať, keďže rozhodnutie neobsahuje zásadné vysvetlenie všetkých podstatných dôvodov (podstatných pre rozhodnutie súdu), v odôvodnení sú uvádzané neurčité tvrdenia v priamom rozpore so zákonne nezisteným skutkovým stavom a obsahom relevantných právnych noriem a ustálenou súdnou praxou, pričom však tento odklon nie je nijako odôvodnený. Naďalej trvá na tom, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/582/2013 zo dňa 29.05.2015 jej splnomocnenému právnomu zástupcovi nebolo doručené, a preto nemohlo toto rozhodnutie súdu nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť. Uvádza, že predmetné podanie vykonáva napriek tejto skutočnosti a je založené na inom dôvode. Čo sa týka započítania pohľadávky, ustanovenie § 580 Občianskeho zákonníka, poukazuje na úkon vykonaný dňa 14.08.2020 smerujúci k započítaniu, ktorým oprávnenému oznámila, že má voči nemu pohľadávku, ktorá bola judikovaná v rozhodcovskom konaní v rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o., sp. zn. 1 Sob/950/06 z 13.12.2006 a je vo výške 1.419 670,- SK (47.124,41 eur) istiny a príslušenstvo (predovšetkým úrok z omeškania, trovy spojené s uplatnením pohľadávky, vrátane trov právneho zastúpenia v rozhodcovskom konaní a ich náhrady). Po obsahovej stránke sú tvrdenia povinnej k započítaniu totožné, ako v podanom návrhu na zastavenie exekúcie a v oznámení adresovanom oprávnenému zo dňa 14.08.2020. Ako dôkaz navrhla tento úkon smerujúci k započítaniu, dokument o doručovaní, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o., sp. zn. 1 Sob/950/06 z 13.12.2006 a následne i ďalšie dôkazy, ktoré z uvedeného vykonania dôkazov vyplývajú. Žiada, aby dôkazy boli vykonané verejne z dôvodu, aby sa k týmto dôkazom mohla vyjadriť. Z ohľadom na uvedené započítanie navrhla odvolaciemu súdu, aby danú exekúciu zastavil a zároveň rozhodol o jej odklade, keďže možno očakávať, že táto bude zastavená. Vyjadrenie súdu prvej inštancie vo vzťahu k posudzovaniu rozhodnutia všeobecných súdov a taktiež k vyjadreniu, kde súd uvádza, že skutočnosťami uvádzanými povinnou sa zaoberal Okresný súd Martin vo svojom rozhodnutí sp. zn. 10C/113/2010-390 zo dňa 27.06.2013 v spojení s vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/582/2013 zo dňa 29.05.2015 považuje za nepravdivé, nakoľko úkon smerujúci k započítaniu urobila 14.08.2020, a teda nie je logicky možné, aby sa uvedeným zaoberal súd v roku 2013, či 2015. Tu poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. III ÚS 47/05. Následne poukázala aj na ďalšiu judikatúru Ústavného súdu. Vyslovila, že konanie súdu prvej inštancie zasahuje a zasiahlo o.i. do základného práva zaručeného čl. 46 ods.1 Ústavy SR, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Vyslovila, že súd je povinný v exekučnom konaní podľa predpisov do 31.03.2017 sa zaoberať započítaním ako spôsobom zániku vymáhaného nároku. Poukázala na závery vyslovené v R 34/1967, R 77/1969, R 21/1981, stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Cpj 159/1979 z 18.02.1981, ZSP č. 49/2004, komentár k Exekučnému poriadku JUDr. Jaroslava Krajča, ISBN 978-80-89374-07-6-, komentár k Exekučnému poriadku 2. vydanie, Števec, M., Ficová, S., Tomašovič, M., Kotrecová, A. a kol. Zároveň konštatovala, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 20.10.2020, pričom poukázala na to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces.

4. Oprávnený sa k odvolaniu povinnej nevyjadril. Súdu prvej inštancie doručil len žiadosť v ktorej súd prvej inštancie požiadal, aby podané odvolanie povinnej voči napadnutému uzneseniu bezodkladne predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov daných ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil a vo výroku II. podľa § 386 písm. c/ CSP ako odvolanie smerujúce proti výroku rozhodnutia, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, odmietol.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Podľa § 243h ods. 1 z. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok), ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

9. V súdnej veci ide o exekučné konanie začaté pred 01.04.2017, keďže ustanovenia § 243i až § 243k Exekučného poriadku neustanovili inak, krajský súd vec posudzoval podľa ustanovení Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017.

10. Podľa § 9a ods. 1 Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.03.2017, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

11. Odvolací súd vzhľadom na rozsiahle odvolanie považuje za potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Podstatu podaného odvolania povinnej tvoria tieto námietky. Povinná považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne, nepreskúmateľné, pretože v jeho písomnom vyhotovení absentuje podľa vyjadrenia povinnej relevantné odôvodnenie. Konkrétne poukázala na bod 8 odôvodnenia napadnutého uznesenia, ktoré pokladá za nepravdivé. Upriamila pozornosť na list zo dňa 14.08.2020, ktorým vykonala voči oprávnenému úkon smerujúci k započítaniu pohľadávky. S ohľadom na uvedený úkon považuje vyjadrenie súdu, že uvedeným započítaním sa zaoberal súd v roku 2013, či v roku 2015 a to v rozsudku Okresného súdu Martin, sp. zn. 10C/113/2010 z 27.06.2013 (ďalej len „exekučný titul“) v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/582/2013-564 zo dňa 29.05.2015 (ďalej len „rozhodnutie krajského súdu“) časovo - z logických dôvodov, za vylúčené. Tieto rozhodnutia nepovažuje za správne. Taktiež poukazuje na to, že dané rozhodnutie krajského súdu nebolo jej splnomocnenému právnomu zástupcovi doručené, a preto má za to, že dané rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť a vykonateľnosť. V tom čase bola povinná zastúpená advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 10625/23B, 036 01 Martin, IČO: 36865036, a to na základe plnej moci zo dňa 28.04.2010. Ako dôkaz navrhla úkon smerujúci k započítaniu, dokument o doručovaní a rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o., sp. zn. 1Sob/950/06 z 13.12.2006 a následne ďalšie dôkazy, ktoré z uvedeného vykonania dôkazov vyplynú. Žiadala, aby dôkazy boli vykonané verejne, a to z dôvodu, aby sa k ich obsahu mohla vyjadriť. Zároveň konštatovala, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 20.10.2020, pričom poukázala na to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces.

13. Vyjadrenie povinnej, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, nepreskúmateľné, pretože v jeho písomnom vyhotovení absentuje zásadné vysvetlenie všetkých podstatných dôvodov (podstatných pre rozhodnutie súdu) považuje odvolací súd za nedôvodné. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia spolu s návrhom na zastavenie exekúcie a návrhom na odklad exekúcie zo dňa 19.08.2020 dospel k záveru, že súd prvej inštancie uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil

správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Jeho rozhodnutie nevykazuje žiadne znaky arbitrárnosti, je zrozumiteľné a taktiež odvolacím súdom preskúmateľné. Povinná svoj návrh na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie právne odôvodnila ust. § 56 ods. 2 a § 57 ods. 1 písm. a) a f) Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017. Zotrvávala na vyjadrení, že rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/582/2013-564 zo dňa 29.05.2015 nebol jej právnomu zástupcovi do podania predmetného návrhu doručený, a preto „nemohol nadobudnúť právoplatnosť ani vykonateľnosť žiaden exekučný titul.“, čím spochybnila právoplatnosť a vykonateľnosť daného exekučného titulu. Žiadala započítať pohľadávku a to na základe právneho úkonu vykonaného voči oprávnenému, smerujúceho k započítaniu z dňa 14.08.2020, predloženého súdu prvej inštancie ako dôkaz spolu s podacím lístkom.

14. Odvolací súd len pre úplnosť dodáva, že zákonný sudca je síce povinný vyjadriť dôvody svojho rozhodnutia (lat. iudices tenetur exprimere cusam sententiae suae), avšak tu je potrebné zdôrazniť, že rozsah tejto povinnosti (majúc na mysli povinnosti súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť) sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

15. Zároveň poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 251/03, II. ÚS 3/97).

16. Povinná ďalej vo svojich námietkach poukazuje na list zo dňa 14.08.2020, ktorým vykonala voči oprávnenému úkon smerujúci k započítaniu pohľadávky (konkrétne časť príslušenstva) judikovanej v rozhodcovskom konaní rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o., sp. zn. 1 Sob/950/06 z 13.12.2006, čo do istiny 1.419.670,- SK (47.124,41 eur) a príslušenstva (predovšetkým úrok z omeškania, trovy spojené s uplatnením pohľadávky, vrátane trov právneho zastúpenia v rozhodcovskom konaní a ich náhrady), pohľadávka vymáhaná súdnym exekútorom Mgr. Galom pod sp. zn. EX 56/07. Súd prvej inštancie vo vzťahu k tejto námietke uviedol, že nie je oprávnený posudzovať rozhodnutia všeobecných súdov, pričom poukázal na to, že uvedeným započítaním sa zaoberal súd v roku 2013 v rozhodnutí Okresného súdu Martin, sp. zn. 10C/113/2010 z 27.06.2013, ktoré je exekučným titulom v tomto exekučnom konaní a v roku 2015 v rozhodnutí krajského súdu, ktorý daný exekučný titul potvrdil.

17. Odvolací súd nepopiera vyjadrenie povinnej, že súd prvej inštancie je povinný v rámci exekúcie sa zaoberať započítaním pohľadávky, avšak poznamenáva, že preskúmaním daného listu, ako aj exekučného titulu v spojitosti s rozhodnutím krajského súdu zistil, že v konaní pred súdom prvej inštancie, sp. zn. 10C/113/2010 v ktorom bol vydaný exekučný titul, boli skúmané a dokazované skutkové tvrdenia povinnej, ktorá už v tomto konaní žiadala započítať pohľadávku, a to na základe právneho úkonu z 13.11.2007 a z 02.09.2008, judikovanú rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej arbitrážnej komore, s.r.o., sp. zn. 1Sob/950/06 z 13.12.2006. Súd prvej inštancie tak, ako aj odvolací súd vyhodnotil tieto právne úkony smerujúce k započítaniu ako neplatné. Zároveň je dôvodným aj konštatovanie súdu prvej inštancie o postúpení (celej) pohľadávky povinnej, a to na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi povinnou ako postupcom a obchodnou spoločnosťou Iuris Finance s.r.o. so sídlom v Martine, Vajanského námestie č. 2, dňa 15.10.2007. Odvolací súd dáva povinnej do pozornosti odôvodnenie (str. 11 rozsudku Okresného súdu Martin, sp. zn. 10C/113/2010 z 27.06.2013) kde je uvedené „Zo zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej medzi žalovanou ako postupcom a obchodnou spoločnosťou Iuris Finance s.r.o. so sídlom v Martine, Vajanského námestie č. 2 dňa 15.10.2007, ktorú právna zástupkyňa žalobcu pripojila na poslednom pojednávaní vo veci samej súd zistil, že touto zmluvou žalovaná ako postupca celú pohľadávku judikovanú vyššie spomínaným rozhodcovským rozsudkom, pozostávajúcu z istiny vo výške 1.419.670,- Sk, úroku z omeškania vo výške

9% ročne z tejto sumy od 26.09.2006 do zaplatenia a nároku na náhradu trov konania pozostávajúcich zo sumy 50.415,50 Sk a 56.784,- Sk postúpila na postupníka, teda obchodnú spoločnosť Iuris Finance s.r.o. s tým, že predmetom postúpenia bola nie len táto pohľadávka, špecifikovaná v I. zmluvy, ale aj akékoľvek príslušenstvo, spočívajúce okrem iného v úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.419.670,- Sk od 26.09.2006 do zaplatenia“.

18. K nedoručeniu rozhodnutia krajského súdu odvolací súd konštatuje, že povinná namietala dané nedoručenie už v skôr podanom návrhu na zastavenie a odklad exekúcie zo dňa 08.07.2017. Súd prvej inštancie sa s uvedenou námietkou dostatočne vysporiadal v bode 6 uznesenia súdu prvej inštancie č. k. 18Er 4420/2015-105 zo dňa 29.07.2020, povinnej doručenej dňa 21.08.2020. Súd prvej inštancie pri zisťovaní tejto skutočnosti vychádzal z pripojeného spisu sp. zn. 10C 113/2010. Aj na základe týchto skutočností povinná opätovne v návrhu na zastavenie a odklad exekúcie zo dňa 19.08.2020 poukázala na nedoručenie daného rozhodnutia krajského súdu tak, ako naň poukazuje aj v odvolaní. Vo vzťahu k tejto námietke odvolací súd uvádza, že preskúmal dané doručenie nazretím do spisu krajského súdu (sp. zn. 10Co/582/2013) a po preskúmaní doručienky nachádzajúcej sa v danom spise rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdzuje a zároveň naň odkazuje.

19. Odvolací súd pred vyjadrením sa k námietke povinnej, že jej nebolo doručené vyjadrenie oprávneného (súdu prvej inštancie doručenej dňa 20.10.2020) pokladá za potrebné zdôrazniť, že exekučné konanie už nie je sporovým konaním, ale ide o konanie, v ktorom sa realizuje nútený výkon v danom prípade už právoplatného súdneho rozhodnutia vydaného v sporovom konaní plne sa spravujúcim zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je v exekučnom konaní ako nesporovom konaní značne oslabená. Podľa čl. 9 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku má princíp kontradiktórnosti svoje limity. Právo vyjadriť svoje stanovisko majú strany v rozsahu, ktorý im určí zákon, z čoho vyplýva, že uvedené právo vyjadriť sa v konaní nie je absolútne, ale má svoje medze tak, aby zároveň bol zachovaný ústavnoprávny princíp - princíp účinnej a rýchlej súdnej ochrany v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

20. Povinná v odvolaní namieta, že v rámci vedenej exekúcie boli porušené jej ústavné práva a bola jej odňatá možnosť konať pre súdom, keď jej nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jej návrhu na zastavenie exekúcie. S ohľadom na vyššie uvedené, s poukazom na charakter exekučného konania a jeho účel pri zachovaní práva vyjadriť sa zákonodarca stanovil v § 61k ods. 5 Exekučného poriadku (v Exekučnom poriadku účinnom do 31.03.2017, § 50 ods. 2) aké právne podklady má mať exekučný súd pre svoje rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie k dispozícii, čo bolo v tomto konaní dodržané. Obom účastníkom konania boli poskytnuté v konaní rovnaké procesné práva (právo povinnej podať návrh na zastavenie exekúcie, právo oprávneného vyjadriť sa k návrhu povinnej). Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvej inštancie neporušil ústavné práva povinnej a neodňal jej možnosť konať pred súdom, navyše keď v danom vyjadrení neboli žiadne nové skutočnosti, z ktorých by pri rozhodnutí o návrhu na zastavenie exekúcie vychádzal. Obom účastníkom konania boli poskytnuté v konaní rovnaké procesné práva (právo povinnej podať návrh na zastavenie exekúcie, právo oprávneného vyjadriť sa k návrhu povinnej atď.) Postupom súdu prvej inštancie tak nebol porušený princíp rovnosti zbraní.

21. Odvolací súd vo vzťahu k časti odvolania povinnej, ktoré smeruje proti II. výroku uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol návrh povinnej na odklad exekúcie uvádza, že Civilný sporový poriadok ako primárny procesnoprávny predpis upravujúci odvolacie konanie v civilných ako aj exekučných veciach, je vo vzťahu k prípustnosti odvolania založený na koncepcii, keď je odvolanie prípustné len proti tým uzneseniam súdu prvej inštancie (resp. len proti tomu výroku uznesenia), pri ktorých samotný Civilný sporový poriadok (§ 357 CSP) alebo osobitný právny predpis (napr. v intenciách prejednávanej veci Exekučný poriadok) výslovne pripúšťa právo podať odvolanie (§ 355 ods. 2 CSP). Žiadne ustanovenie CSP ani iného zákona (predovšetkým však Exekučného poriadku) neustanovuje, že proti uzneseniu (resp. v prejednávanej veci proti tomu výroku uznesenia), ktorým súd prvej inštancie rozhodol o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu exekúcie, je odvolanie prípustné. Práve naopak, Exekučný poriadok uvedené upravuje tak, že odvolanie pripúšťa len proti rozhodnutiu, ktorým bol povolený odklad exekúcie, čo však daný prípad nie je, preto odvolací súd odvolanie povinnej v časti, v ktorej odvolanie smeruje proti II. výroku napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie, odmietol podľa § 386 písm. c) CSP ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

22. O trovách odvolacieho konania krajský súd nerozhodoval, nakoľko o nich v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP rozhoduje aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa Exekučného poriadku sa konanie skončí rozhodnutím o zastavení exekučného konania.

23. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu dovolanie **n i e j e** prípustné.